

VOORWOORD

Van de mensen die dit boek vasthouden, hebben velen de avonturen van Roland en zijn bende – zijn *ka-tet* – jarenlang gevolgd, sommigen vanaf het allereerste begin. Anderen – en ik hoop dat dat er ook veel zijn, zowel nieuwelingen als Constante Lezers – vragen wellicht: Kan ik dit verhaal met plezier lezen als ik de andere *Donkere Toren*-boeken niet heb gelezen? Mijn antwoord is ja, als je een paar dingen in je achterhoofd houdt.

Ten eerste ligt Midden-Wereld vlak naast de onze en zijn er veel overlappingen. Op sommige plekken zijn er portalen tussen de twee werelden, en soms zijn er dunne plekken, poreuze plekken, waar de twee werelden daadwerkelijk in elkaar opgaan. Drie leden van Rolands *ka-tet* – Eddie, Susannah en Jake – zijn afzonderlijk vanuit een moeizaam leven in New York in Rolands Midden-Wereldqueeste gehaald. Hun vierde reisgezel, een brabeldas genaamd Oy, is een inheems wezen met gouden ogen. Midden-Wereld is heel oud, staat op instorten en is bevolkt met monsters en onbetrouwbare magie.

Ten tweede is Roland Deschain van Gilead een scherpschutter – behorende tot een kleine bende die de orde tracht te handhaven in een wereld die steeds wettelozer wordt. Als je de scherpschutters van Gilead voor je ziet als een eigenaardige combinatie van dolende ridders en marshalls van het oude Wilde Westen, kom je aardig in de buurt. De meesten, hoewel niet allemaal, stammen af van de lijn van de oude Witte Koning, ook

wel bekend als Arthur Eld (ik zei al dat er overlappingen waren).

Ten derde leeft Roland al zijn hele leven onder een verschrikkelijke vloek. Hij heeft zijn moeder gedood die, grotendeels tegen haar wil en in elk geval tegen beter weten in, een verhouding had met een kerel die je in deze pagina's nog zult tegenkomen. Hoewel het een ongeluk was, houdt hij zichzelf er verantwoordelijk voor en de dood van de ongelukkige Gabrielle Deschain achtervolgt hem dan ook al sinds zijn jeugd. Deze gebeurtenissen worden uitvoerig verteld in de *Donkere Toren*-cyclus, maar voor wat we hier gaan doen hoeft je mijns inziens niet meer te weten.

Voor lezers van het eerste uur wil ik vermelden dat dit boek thuishoort tussen *Tovenaarsglas* en *Wolven van de Calla...* hetgeen betekent dat je het *Donkere Toren* 4,5 zou kunnen noemen.

Voor mijzelf was het fijn te ontdekken dat mijn oude vrienden toch nog iets te zeggen hadden. Het was een geweldig geschenk hen terug te vinden, jaren nadat ik dacht dat hun verhalen waren verteld.

Stephen King

14 september 2011

STARKBLAST

I

In de dagen nadat zij het Groene Paleis dat toch niet Oz bleek te zijn – maar dat nu het graf was van de onaangename kerel die Rolands ka-tet had gekend als de Tik-Tak Man – hadden verlaten, begon de jongen Jake steeds verder en verder van Roland, Eddie en Susannah af te dwalen.

‘Maak je je geen zorgen om hem?’ vroeg Susannah aan Roland. ‘Zo helemaal in z’n eentje?’

‘Hij heeft Oy bij zich,’ zei Eddie, verwijzend naar de brabeldas die Jake als zijn speciale vriend had geadopteerd. ‘Met aardige mensen kan Meneer Oy prima overweg, maar voor degenen die niet zo aardig zijn heeft hij een bek vol scherpe tanden. Daar kan die kerel Gasher over meepraten.’

‘Bovendien heeft Jake de revolver van zijn vader,’ zei Roland. ‘En hij kan er ook mee omgaan. Heel goed zelfs. En hij zal het Pad van de Straal niet verlaten.’ Hij wees omhoog met zijn misvormde hand. De laaghangende hemel was vrijwel windstil, maar een enkele rij wolken dreef gestaag in zuidoostelijke richting. Naar het land Donderslag, als het briefje dat een man die zich RF noemde voor hen had achtergelaten de waarheid had gesproken.

Naar de Donkere Toren.

‘Maar waarom...’ begon Susannah en toen raakte haar rolstoel een hobbel. Ze draaide zich om naar Eddie. ‘Kijk eens uit waar je me overheen duwt, liefje.’

‘Sorry,’ zei Eddie. ‘Openbare Werken heeft de laatste tijd weinig onderhoudswerkzaamheden verricht aan dit gedeelte van de tolweg. Ze zullen wel last hebben van bezuinigingen.’

Het was geen tolweg, maar een weg was het wel... of dat was het althans geweest: twee vage sporen met hier en daar een bouwvallig hutje langs de kant. Eerder die ochtend waren ze zelfs een verlaten winkel gepasseerd met een nauwelijks leesbaar uithangbord: *TOOKS HANDELSPOST*. Ze waren binnen op zoek gegaan naar voorraden – toen waren Jake en Oy nog bij hen geweest – en hadden niets anders aangetroffen dan stof, oude spinnenwebben en het skelet van wat een grote wasbeer, een kleine hond of een brabbeldas moest zijn geweest. Oy had even aan de botten gesnuffeld en er vervolgens overheen gepist, alvorens de zaak te verlaten en midden op de oude weg op de hobbel te gaan zitten, met zijn staartje om zich heen gekruld. Hij keek in de richting waaruit zij waren gekomen en snoof de lucht op.

Roland had de brabbelaar dit al een paar keer eerder zien doen en hoewel hij er niets over had gezegd, stemde het hem wel tot nadenken. Werden ze misschien gevolgd? Niet dat hij dit echt geloofde, maar de houding van de brabbelaar – neus in de lucht, oren gespitst en staartje in een krul – riep een herinnering of associatie op die hij niet helemaal kon plaatsen.

‘Waarom wil Jake alleen zijn?’ vroeg Susannah.

‘Vind je dat zorgelijk, Susannah van New York?’ vroeg Roland.

‘Jazeker, Roland van Gilead, dat vind ik *zorgelijk*.’ Ze glimlachte er beminnelijk bij, maar in haar ogen schitterde het oude valse licht. Dat was haar Detta Walkerkant, vermoedde Roland. Die zou nooit helemaal verdwijnen en daar was hij niet rouwig om. Als die vreemde vrouw die ze ooit was geweest niet nog steeds als een ijspegel in haar hart begraven had gezeten, was ze niet meer dan een knappe zwarte vrouw geweest die onder haar knieën geen benen meer had. Maar met Detta aan boord was ze een persoon om rekening mee te houden. Gevaarlijk. Een scherpschutter.

‘Hij heeft veel om over na te denken,’ zei Eddie zacht. ‘Hij heeft veel meegemaakt. Niet elke jongen keert terug uit de dood. En zoals Roland al zegt: iemand die hem probeert uit te dagen, loopt grote kans daar spijt van te krijgen.’ Eddie hield op met het duwen van de rolstoel, veegde met een arm het zweet van zijn voorhoofd en keek Roland aan. ‘*Zijn* er nog wel iemanden in deze voorstad van nergens, Roland? Of zijn ze allemaal vertrokken?’

‘O, er zijn er nog wel een paar, vermoed ik.’

Het was meer dan een vermoeden; gedurende hun tocht over het Pad van de Straal was er verschillende keren stiekem naar hen gegluurd. Eén keer door een angstige vrouw met haar armen om twee kinderen en een baby in een draagdoek om haar nek. Een keer door een oude landbouwer, een half-muut die een tril-lende tentakel uit zijn mondhoek had hangen. Eddie en Susannah hadden deze mensen niet gezien en ook niets gemerkt van de anderen die, dat wist Roland zeker, hen vanuit de beschutting van de bossen en het hoge gras in de gaten hadden gehouden. Eddie en Susannah hadden nog veel te leren.

Maar kennelijk hadden ze in elk geval iets geleerd wat hen van pas zou komen, want opeens vroeg Eddie: ‘Zijn dat degenen die Oy steeds achter ons ruikt?’

‘Ik weet het niet.’ Roland wilde er nog aan toevoegen dat Oy vast en zeker iets anders aan zijn vreemde, kleine brabbelaarkop had, maar bedacht zich. De scherpschutter had het jarenlang zonder ka-tet gedaan en het was een gewoonte geworden zijn gedachten voor zich te houden. Een gewoonte waarmee hij zou moeten breken als hij het *tet* sterk wilde houden. Maar niet nu, niet vanochtend.

‘Laten we verdergaan,’ zei hij. ‘Jake staat vast ergens op ons te wachten.’